

Ridícul

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

Més enllà de campanyes orquestrades en contra i a favor, la imatge pública d'Espanya arran de la crisi ha caigut tant en picat en tot el món que, fins i tot, es fa difícil no avergonyir-se'n una mica. El cas és que els empresaris catalans també estan pagant els dubtes que els mercats internacionals tenen sobre la capacitat de recuperació de l'economia de l'Estat; la majoria d'aquests empresaris, tanmateix, no representen ni els negocis del diner fàcil i ràpid, ni estan a favor de l'engreixament de la despesa pública com a solució a la crisi; saben que l'esforç diari dóna resultats lents –i de més durada- i coneixen com costa mantenir marges competitius quan es compta amb dèficits estructurals afegits; i, tot plegat, ho porten amb discreció, sense aparentar més del que són.

El miratge d'una Espanya que volia seure amb els *top ten* mundials va fer que molts "nous rics" descobrissin que, més enllà de les seves fronteres, l'idioma espanyol no era el vehicle, que els horaris, els costums i la gent eren diferents, cosa que catalans, bascos i alguns de Madrid, més viatgers, ja ho sabien des de feia temps. El bluf del creixement econòmic que va durar fins al 2007, descansant en el diner europeu, el totxo i l'especulació, va fer agafar aire als nous "conquistadores", que semblava que havien d'alliçonar tothom sobre com s'havien de fer les coses. El castell de cartes ha caigut i hi ha qui encara té la barra d'anar pel món pontificant sobre com cal afrontar una crisi com l'actual, quan les dades canten. Sensació de vergonya aliena és el que tenen molts empresaris catalans pel fet de figurar en el mateix paquet de gent tibada fins i tot en el fracàs... i transmetent un ridícul espantós.